

Modtaget d. 30/4-20 fra Steen Franch og Finn Feilan, Johannes Olsens sønner:

Johannes Olsson/Olsen.

Johannes Olsson f. 9/6 1928 på fødeklinikken Tagesminde, Gentofte sogn, død d. 27/6 2015.

Hans far, Thomas Fritjof Olsson eller måske hans farfar, Anders Olsson, emigrerede fra Sverrig.

Efter skoletiden kom Johannes i snedkerlære, men gik fra lærepladsen, fordi hans mester mildest talt ikke var nogen særlig behagelig person.

Efter at hans far var død, flyttede hans mor med hans søster, Lisbeth, sammen med en skomager i Rørvig – i første omgang som husholderske, "men ham den opløbne knægt" ville han ikke have med, så han blev installeret på et værelse et eller andet sted i København. Han var stort set overladt til sig selv og med en voldelig mester, der bankede ham (og de andre lærlinge).

Han var med "Fredsvenners Hjælpearbejde" – det senere "Mellempøkeligt Samvirke" – i Finland for at hjælpe med at bygge huse til de finner, der kom "hjem" til Finland fra Karelen, som var blevet russisk efter Vinterkrigen 1939-40.

På et tidspunkt arbejdede han som medhjælper i en børneinstitution i Nordsjælland og her mødte han Else Franch, som han senere blev gift med.

I 1947 kom Johannes på Krabbesholm Højskole i Skive, hvor han sommeren '48 blev gift med Else Franch, sygeplejerske, som på det tidspunkt arbejdede på Skive Sygehus for at være i nærheden af ham. Her kom han i øvrigt til at hedde Olsen til efternavn, fordi degnen skrev forkert i kirkebogen og han syntes ikke, at der var så vigtigt at få det rettet.

I efteråret '48 begyndte han på Den Frie Lærerskole i Ollerup. Else fulgte efter og fik arbejde først på Rudkøbing Sygehus og siden i Fåborg.

På et tidspunkt (1951) var han i Finland for anden gang. Denne gang for sammen med sin hustru at immigrere hertil. De slog sig ned i det område, hvor han tidligere havde været med til at bygge huse. Han måtte imidlertid tage op nordpå for at arbejde i skovene. Dette var

hårdt for dem, især for min mor, der blev tilbage mellem finner, hun dårligt kunne tale med og det var en af årsagerne til, at de tog tilbage til Danmark. En anden grund var den, at han ville gøre sin læreruddannelse færdig.

I 1952 fik de sønnen, Steen.

Efter endt uddannelse aftjente han sin værnepligt ved Livgarden og Else fik arbejde i sygestuen på Gammel Bakkehus.

Han ville have været militærnægter, men da det ville betyde, at han måtte "flytte" til Jylland, valgte han at gå på akkord med sine principper og at lade indrullere i den danske hær for at blive i nærheden af sin kone og deres søn.

I 1955 blev Finn født, mens Johannes stadig var soldat.

Nogle år (fra '56 til '61-62) var Johannes lærer på Aarhus Friskole i dens tidlige år. Han var en dygtig pædagog og fandt på mange anderledes ting i sin undervisning. Han tog ikke bare med sin syvende klasse på alm. lejrskole. Han arrangerede en Hærvejstur, hvor de gik hele vejen til grænsen med bagagen i en tohjulet "prærievogn".

I 1958 flyttede familien på landet. De købte et nedlagt husmandssted, hvor der blandt andet var plads til husdyrhold, mere havearbejde og hvor han lavede sandkasse, gyngestativ, legehus og byggede dæmninger i åen sammen med drengene.

Et årskursus på Danmarks Lærerhøjskole, et lærerjob på Lilleskolen i Harreskoven og særligt arbejdet på Kofoeds Skole blev springbrættet til livet i København.

Johannes blev skilt fra Else (ca. 1964). Nogle få år efter blev han gift med Inge Andersen. De fik sammen 3 døtre, Anne Katrine, Bolette og Sidsel Marie.

Johannes var et kreativt menneske og var især god med træ.

Johannes lagde et brændende engagement i at hjælpe nogle af samfundets svageste, og en dag var han den "ekspert fra København", som man ansatte i Viborg til at hjælpe nogle af de unge mennesker, som kom i klemme i misbrugskulturen.

Og et år var han sammen med en kollega på Livø med Vietnam-børnene (Henning Becker).

Johannes var en ildsjæl og han var til stede 100 %, der hvor han var, og han havde travlt med at hjælpe i alle mulige og umulige

situationer og på alle mulige og umulige tidspunkter. Der kom mange mennesker i deres hjem og nogle af dem trængte også til hjælp.

Efter en del år blev Johannes' og Inges ægteskab opløst.

Der kom nye veninder til, for stærke, kreative og intelligente kvinder var en nødvendighed for ham. Først Anne som han havde gode år sammen med, indtil hun døde i en trafikulykke. Senere keramikeren Karen, som han levede sammen med de sidste 15 år af sit liv i Stenum nordvest for Brønderslev.

De sidste to af Johannes' år var hårde år med sygdom, operation og alle mulige komplikationer og vanskeligheder. Den sidste lille uge var Johannes på Hospice Vendsyssel, hvor han døde d. 27/6 2015 i en alder af 87 år. Bisat i Stenum ligeledes i Vendsyssel.

Slægtsforhold er således:

Jakob Mikkelsen (1816-1873) ejer af Kjeldbjerggård fik i alt 12 børn, nr. 10:

Ane Kirstine Jakobsen (1860-1905) fik i alt 4 børn, nr. 4 var

Else Margrethe Hansen (1900-1941) fik 2 børn, nr. 1 var

Johannes Olsson (1928-2015)